

MOFFEL EN PIERTJE DURVEN ALLES

Natuurlijk voor Levi – *L.D.*

Voor Puck, mijn mammië-voor-altijd – *D.B.*

Lieneke Dijkzeul **Moffel en Piertje**
durven alles *met illustraties*
van Doesjka Bramlage

LEMNISCAAT / NTR

Van Lieneke Dijkzeul en Doesjka Bramlage
verscheen eerder:

Moffel en Piertje

© NTR, 2011, licentie uitgegeven door NTR, Hilversum

Tekst © Lieneke Dijkzeul, 2011

Illustraties © Doesjka Bramlage, 2011

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Vijverlaan 48, 3062 HL

Rotterdam, 2011

ISBN 978 90 477 0385 3

*Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm,
geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.*

Druk en bindwerk: Proost n.v., Turnhout, België

Inhoud

Moffel en Piertje durven alles	11
Au!	17
Een verre vriend	21
Weg met de weg!	27
Herfst	31
Wedden?	37
Meten is weten	41
Horen met je ogen	47
De tekenwedstrijd	51
Sim sala bim	55
Kappertje spelen	59
Het paard van Sinterklaas	63
De klusjesman	69
De kerstballendief	73
Een goed begin	77
Sneeuw	81
Een nieuwe bril	85
Heimwee	89
Blij op een ei	93
Lentelolly's	97
Een draak van een verhaal	101
Spijt	107
Alles halve prijs	111
Mieren	115
Rommelebom	121
Vliegeren	125
Rijmen en dichten	129

Moffel en Piertje durven alles

Moffel gaat klimmen. Niet gewoon zomaar op een hek, of in een boom, maar op een echte klimwand. Zo'n muur met gaten erin, en bobbel erop om je voeten op te zetten. Net zoals bij een berg, maar dan anders.

'Nou, Pier,' zegt Moffel. 'Dan ga ik maar.'

'Heb je alles, Mof?' vraagt Piertje. 'Je rugzak en je schoenen? Ik vind het wel heel goed van jou, hoor, dat je dat durft, op zo'n hoge, steile wand.'

'Och,' zegt Moffel. 'Tja, Pier, misschien durf ik meer dan jij, hè? Nou ja, dat wisten we eigenlijk al. En zo'n klimwand... Makkie. Gewoon naar boven klimmen, en hup! Nee, laat dat maar aan mij over.'

'Hm,' zegt Piertje. 'Wij durven wel veel... Eigenlijk durven we alles! Nou ja, bijna alles. Maar ik vind dit toch héél dapper van je, Mof. Ik vind je een echte held. Je bent toch wel voorzichtig?'

'Tuurlijk,' zegt Moffel. 'Maar nu ga ik, want ik wil niet te laat komen. Anders staat die meneer die mij les gaat geven, straks al op me te wachten. Doei!'

'Veel plezier!' zegt Piertje. 'En niet vallen. Hi hi!'

Als Moffel bij de klimwand aankomt, is de les-meneer er nog niet. Geeft niks, denkt Moffel. Dan kan ik eerst zelf even rustig kijken.

Bij de klimwand is het druk. Er hangen grote mannen tegen de wand, sommige al heel hoog. Moffel schrikt een beetje. Dit is de eerste keer dat hij een klimwand van dichtbij ziet. Wat is het hoog! En steil! Misschien, denkt Moffel, misschien moet ik het eerst zelf even proberen. Dat ik alvast een beetje weet hoe het gaat. Dat kan best, de les-meneer is er toch nog niet.

Hij trekt zijn klmschoenen aan en loopt naar de wand. Kijk, daar

zit een mooie bobbel voor zijn ene pootje, en als hij nou zijn andere pootje op die andere bobbel zet...

Moffel begint te klimmen. Zijn ene pootje hier, zijn andere pootje daar... En het lukt! Hij klimt!

Maar dan kijkt hij naar beneden. Huh? Wat is de grond opeens ver weg! En als hij naar boven kijkt, wordt hij een beetje duizelig, zo hoog is het, en zo steil.

Ooo... Straks valt hij naar beneden. Boem! Op die harde vloer. Au, au... Misschien moet hij dit *niet* doen. Getsiejekkiebah, nee hoor, hij doet het niet. Want straks moet hij *nóg* hoger, en dat durft hij helemaal niet...

Moffel klimt weer naar beneden. Heel voorzichtig, en heel langzaam. Zijn ene pootje hier, zijn andere pootje daar... Zo. Hè hè, gelukkig, hij staat weer op de grond. Niemand heeft hem gezien, en de lesmeneer is er nog steeds niet. Wegwezen, Moffel!

Moffel gaat op weg naar huis. Pfff, wat was dat eng. Gauw naar Piertje. Fijn bij de warme kachel zitten en een kopje thee drinken. Maar... Als hij nu naar huis gaat, dan vraagt Piertje natuurlijk waarom hij alweer terug is. En dan moet hij vertellen dat hij niet durfde, op de klimwand. Nee, dat gaat niet. Weet je wat? Hij gaat gewoon een boswandeling maken. Een fijne, lange boswandeling.

Moffel loopt in het bos. Paadje in, paadje uit. Er is niemand in het bos. Helemaal niemand. Moffel kijkt omhoog. Klimt daar niet een eekhoorntje? Daar hoog boven in die boom? Eekhoorntjes durven dat. Die vinden dat niet eng, hoog klimmen. Ja, als Moffel een eekhoorntje was, zou hij dat ook wel durven. Maar hij is een mol, en die hóren niet in een boom...

Moffel zucht. Eigenlijk is het een beetje saai in het bos. En koud is het ook. Kan hij al naar huis? Naar de warme kachel? Vast niet, hij loopt hier nog niet zo lang. Moffel klopt eens tegen een boom.

'Hoi boom. Jij bént al thuis, hè? En jij hoeft niet in zo'n enge wand te

klimmen. Jij staat gewoon lekker stevig met je wortels in de grond...'
Moffel kijkt eens naar de lucht. Hoe laat zou het zijn?
'Zeg, eh, boom, jij weet zeker ook niet hoe laat het is? Hi hi...'
Moffel loopt maar weer verder. Hij schopt eens tegen een dennen-appel. En nog eens tegen een dennenappel. Het is nu vast al veel later dan daarnet. Misschien kan hij nou wel naar huis. Want hij loopt hier al heel lang, toch? En het is koud...

13

Als Moffel thuiskomt, zit Piertje lekker bij de warme kachel, met thee en met een boek. 'Hoi Mof!'
'Hoi Pier, daar ben ik weer.'
'Hoe was het, Mof?' vraagt Piertje. 'Vertel! Ben je helemaal tot *bovenaan* geklommen?'
'Tuurlijk!' Moffel doet zijn rugzak af en rilt. 'Ja, natuurlijk, Pier. Als je de klimwand op gaat, ga je tot hélemaal bovenaan.'
'Wat *knap* van jou, Moffel,' zegt Piertje. 'Wat dapper! Je bent echt een held, hoor. Was het niet vreselijk hoog? En vreselijk steil? En vreselijk eng?'
'Neuh,' zegt Moffel. 'Nee, dat valt best mee, hoor Pier. Nou ja, het wás wel hoog, natuurlijk. En steil. En eng. Maar och, mij kan dat niet schelen, hè?'
Piertje rilt. 'Nou, *ik* zou het niet durven, hoor. Wil je een kopje thee, Mof? En een koekje?'
'Ja, graag,' zegt Moffel.
De telefoon gaat.
'Wacht maar,' zegt Piertje, 'ik neem wel even op. Ga jij maar lekker bij de kachel zitten. Want je bent vast koud geworden, op de klimwand.' Ze neemt de telefoon op. 'Hallo, met Piertje.'
Ze luistert. 'Wat zegt u? Moffel? Waar hij blijft? Maar... hij is net thuisgekomen! Van de klimwand! Wat zegt u? Hij is niet geweest? O. Maar... Ja, dan is er iets misgegaan. Ja, dag meneer.'
Piertje hangt op. 'Eh, Mof, dat was de meneer van de klimwand. De les-meneer. Hij vraagt waar je blijft. Want hij zit op je te wachten. Hoe kan dat nou, Moffel? Want je bent er toch net geweest?'

‘Eh, nee,’ zegt Moffel zachtjes. ‘Nou ja, ik was er wel, maar ik durfde niet, Pier. Want het was zo hoog. En zo steil. En zo eng.’ Moffel moet bijna huilen.

‘Oooch...’ zegt Piertje.

‘Ja,’ zegt Moffel. ‘En toen dacht ik: ik ga gewoon weer naar huis... Maar toen durfde ik niet metéén naar huis. Dus toen heb ik in het bos gewandeld.’

‘Oooch,’ zegt Piertje. ‘Oooch, Moffel... Dat geeft toch helemaal niks, dat je niet durfde? Ik durfde toch ook niet? Dat wist ik meteen al. Want ik durf veel minder dan jij. Veel minder!’

‘Nnnnou, Pier,’ zegt Moffel.

‘Jawel!’ zegt Piertje. ‘Ik durf niet eens met mijn ogen open onder de douche!’

‘Mwoh,’ zegt Moffel. ‘Maar ik durf geen haaien te aaien. Nee, Pier, ik denk dat ik minder durf dan jij, hoor. Veel minder!’

‘Dat weet ik nog zo net niet, hoor Moffel,’ zegt Piertje. ‘Want ik durf ’s nachts niet in het donker naar de wc.’

‘Pfff!’ zegt Moffel. ‘Niet naar de wc... Ik durf niet met zonder bandje in het zwembad.’

‘En ikke niet van de hoge!’ roept Piertje.

‘En ikke niet van de lage!’ roept Moffel. ‘Nee, Pier, ik weet zéker dat ik minder durf dan jij.’

‘O ja?’ zegt Piertje. ‘O ja? Nou, dat gaan we dan morgen weleens zien. Kijken of jij onder de koude douche durft. Want ik durf dat niet.’

‘Ik ook niet,’ zegt Moffel. ‘En ik durf ook niet mijn haren te wassen met prikshampoo. Nee, Pier, ik durf echt minder. Lekker puh!’

Piertje zucht. ‘Oké, Mof. Jij durft het minste. Maar in elk geval durven we allebei niet op de klimwand.’

Au!

Moffel en Piertje hebben een nieuw gordijn gekocht. Een heel vrolijk gordijn, met bloemen en vogels erop. Nu gaan ze het ophangen. Moffel staat al op het trapje.

‘Lukt het, Mof?’ vraagt Piertje.

‘Tuurlijk,’ zegt Moffel. ‘Makkie. Nee, laat dat maar aan mij over, Pier.’ Hij rekt zich uit, helemaal op zijn tenen. ‘Hou je het trapje goed vast?’

‘Ja hoor,’ zegt Piertje. ‘Pas op, Mof, dat je niet valt.’

‘Ja-ha,’ zegt Moffel. Nog iets hoger, en nog iets hoger... Het trapje wiebelt een beetje.

‘Hnnng,’ hijgt Moffel. ‘Pfff, wat hoog. Maar ik ben er *bijna!*’

Het trapje wiebelt *nóg* wat meer. En dan valt het om.

Boem!

Moffel en het trapje vallen boven op Piertje.

‘Au!’ schreeuwt Moffel.

‘Au!’ gilt Piertje.

‘Au, au, au!’ roept Moffel. ‘Mijn hoofd! En mijn pootje!’

‘Au, au, au!’ snikt Piertje. ‘Mijn staartje! Nou hoor, Mof. Je moet toch ook een beetje úitkijken! Oooo, mijn staart...’

‘Uitkijken?’ zegt Moffel. ‘Uitkijken? *Jij* hield toch het trapje vast?’

Oooo, mijn hoofd... En mijn pootje...’

Piertje kruipt onder het trapje vandaan. ‘Au... Kun jij lopen, Mof-fel?’

‘Nee,’ zegt Moffel zielig. ‘Nou... Misschien een heel klein beetje.’

‘We moeten naar het ziekenhuis,’ zegt Piertje. ‘Misschien is je pootje wel gebroken, Mof. Of mijn staartje!’

‘Goed,’ zegt Moffel. ‘Kom, Pier, we gaan meteen.

Au...’

In het ziekenhuis vraagt de dokter: 'Doet dit pijn, Piertje? Als ik je staartje deze kant op...'

'Auwww!' gilt Piertje.

'Ja dus,' zegt de dokter. 'Hm. Ik denk niet dat het gebroken is, maar misschien wel een beetje gekneusd. En jij, Moffel, wat doet er pijn?'

'Alles!' zegt Moffel.

'Zo,' zegt de dokter. 'Dat is een hoop. Maar wat doet het meeste pijn?'

'Mijn hoofd,' zegt Moffel. 'En mijn pootje.' Hij steekt zijn pootje omhoog.

De dokter pakt het pootje. 'Doet het pijn als ik je pootje deze kant op...'

'Auwww!' gilt Moffel.

'Ja dus,' zegt de dokter. 'En deze ka...'

'Auwww!' gilt Moffel. 'En mijn hoofd!'

'Tja,' zegt de dokter. 'Het lijkt me toch beter dat jullie een nachtje in het ziekenhuis blijven. We moeten het even rustig aanzien. Je kunt lelijk vallen van zo'n trapje.'

Daar liggen ze dan, samen in een groot ziekenhuisbed.

'Wat een lekker bed,' zegt Moffel. 'Voel eens, Pier?' Hij wipt op en neer. 'En wat een boel kussens!'

'We kunnen wel een kussengevecht houden,' zegt Piertje. 'Hi hi!'

De deur gaat open en daar is de zuster, met een groot boeket bloemen. 'Kijk eens, dat is voor jullie. Van jullie vriend Arie. En willen jullie een glaasje appelsap?'

'O, wat lief van Arie,' zegt Piertje. 'Ja zuster, graag een glaasje appelsap. Gezellig, hè Mof? Zo samen in het ziekenhuis.'

De zuster komt terug met de glaasjes appelsap.

'Dank u wel, zuster,' zegt Moffel. 'Maarre, mag er misschien een rietje in? Want mijn pootje doet zo zeer, ziet u?'

'Natuurlijk,' zegt de zuster. 'Voor jou ook, Piertje? Ik haal ze wel even.'

De zuster komt terug met de rietjes. 'Kijk eens? Alsjeblieft.'

'Dank u wel,' zegt Moffel. 'Enne, zuster, kunt u misschien even op mijn rug krabben? Want het jeukt een beetje. En ik kan er zelf niet bij, want ik krab altijd met het pootje dat nu zo zeer doet, ziet u?'

'O,' zegt de zuster. 'Eh, ja hoor, natuurlijk.' Ze krabt op Moffels rug. 'Zo goed?'

'Bijna,' zegt Moffel. 'Nog *ietsepietsie* naar boven... Oooo, ja, daar ja...'

'Klaar,' zegt de zuster. Ze gaat weg.

'Eh, zuster!' roept Moffel. 'Zuuuster! Ik zou eigenlijk wel een boterhammetje lusten.'

'O,' zegt de zuster. 'Ja hoor, natuurlijk. Een boterhammetje. Jij ook, Piertje?'

'Graag,' zegt Piertje. 'Met, eh... Met pindakaas.'

'En ik met worst,' zegt Moffel.

De zuster gaat weg.

'Eh, zuster!' roept Moffel. 'Zuuuster! Eigenlijk lust ik wel twee boterhammetjes. Ook nog eentje met hagelslag.'

'O,' zegt de zuster. 'Ja hoor, natuurlijk. Pindakaas, worst, hagelslag.'

Moffel en Piertje wachten op de boterhammetjes.

'Leuk hè?' zegt Moffel. 'Net een hotel, maar dan anders.'

Hij pakt een van de kussens. 'Komt-ie, Pier!'

Piertje pakt ook een kussen. 'Komt-ie, Mof! Hi hi!'

Ze slaat Moffel met het kussen op zijn hoofd. En Moffel slaat haar ook met een kussen op haar hoofd.

'Pak aan!' gilt Piertje.

'Hiero!' schreeuwt Moffel.

'Raak!'

'Mis!'

Het wordt een echt kussengevecht.

De deur gaat open. 'Ahem!' zegt de zuster. 'Hier zijn jullie boterhammetjes. En hier is ook de dokter.'

'Jullie zijn denk ik niet zo héél erg ziek,' zegt de dokter.

‘Jawel,’ zegt Moffel. ‘Au au, mijn pootje... Zuster, kunt u mijn boterhammetjes even voor me snijden? Au, au...’

‘Nee,’ zegt de zuster. ‘Ik geloof niet dat dat nodig is.’

‘En ik geloof dat jullie wel naar huis kunnen,’ zegt de dokter. ‘Het valt wel een beetje mee met het staartje en het hoofd en het pootje. Kleden jullie je maar gauw aan, en dan hup, lekker naar huis.’
Nou moe.

‘Eh,’ zegt Moffel. ‘Zuster, kunt u ons dan wél even in een rolstoel naar de uitgang brengen? Want mijn pootje doet nog erg zeer, hoor.’

‘En mijn staartje ook,’ zegt Piertje. ‘En het is wél ver lopen.’

‘O,’ zegt de zuster. ‘Ja hoor, natuurlijk. Naar de uitgang.’

De zuster rijdt hen naar de uitgang. In een rolstoel.

‘Leuk, hè Mof?’ zegt Piertje.

‘Nou!’ zegt Moffel. ‘Ik heb nog nooit in een rolstoel gezeten!’

‘Zo,’ zegt de zuster. ‘We zijn er. Uitstappen, en naar huis. Dag Moffel, dag Piertje.’

De zuster loopt weg.

‘Eh, zuster!’ roept Moffel. ‘Zuuuster! Wilt u misschien nog even onze bloemen halen? Want die willen we wel graag meenemen.’

‘Helemaal vergeten,’ zegt Piertje. ‘En ze zijn nog wel van Arie!’

Een verre vriend

21

Op weg naar hun hol komen Moffel en Piertje langs het nest van Arie.

‘Hee,’ zegt Piertje. ‘Wat zou Arie aan het doen zijn? Er staan allemaal dozen.’

‘Pier,’ zegt Moffel. ‘Kijk eens wat er op dat bord staat. Bij Aries nest!’
Op het bord staat met grote letters: TE KOOP.

‘Te koop?’ zegt Piertje. ‘Arie! Arie!’

Arie steekt zijn hoofd over de rand van het nest. ‘Hoi Piertje, ha Moffel. Hebben jullie het gezien?’

‘Maar Arie,’ zegt Moffel, ‘je gaat toch niet verhuizen?’

‘Jawel,’ zegt Arie. ‘Ik heb toch zo’n prachtig nest gevonden. Op de boerderij, weet je wel? Een écht boerennest, ha ha. En ik ga fijn de boer helpen. Met de koeien, en met de kippen... Ik verheug me er toch zo op!’

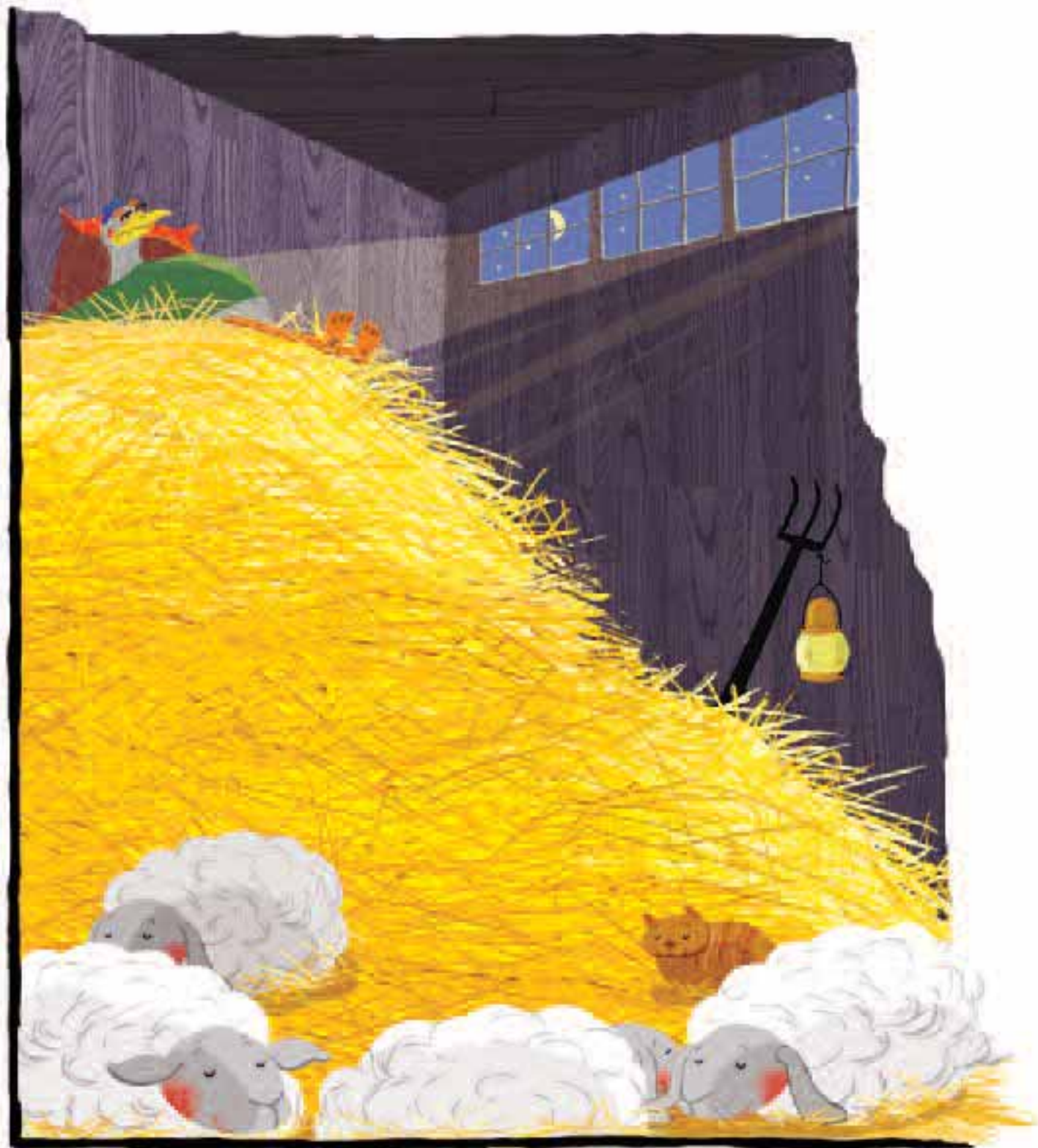
‘O,’ zegt Piertje zachtjes. ‘Dus je gaat weg... Nou, gefeliciteerd, Arie.’

‘Ja,’ zegt Moffel. ‘Leuk voor je, Arie. Enne, kunnen we je nog helpen, met verhuizen? Of ben je al klaar?’

‘Bijna,’ zegt Arie. ‘Alleen deze dozen nog. Willen jullie er een paar voor me meenemen? Daar zitten de kopjes in, en de glazen. Dan neem ik die andere mee, met de pannen en zo. En dan kunnen jullie meteen mijn nieuwe nest bekijken.’

Aries nieuwe nest is groot. Veel groter dan het nest in het bos.

‘Mooi hè?’ zegt Arie. ‘Veel mooier dan mijn ouwe nest. Straks worden jullie nog jaloers, ha ha! Ik ben toch zó blij dat ik ben verhuisd! Maar kom, ik laat jullie de boerderij zien. En de koeien en de kippen.’

Moffel en Piertje bekijken de boerderij. En de koeien en de kippen. Arie zwaait naar de boer, die op zijn tractor op het land rijdt. 'Ik ga leren melken,' zegt hij. 'En ik ga eieren rapen. Ik krijg het druk, jongens. Ik word een echte boervogel!'

'Tjonge,' zegt Moffel. 'Nou, fijn voor je, Arie.'

'Ja,' zegt Piertje. 'Maar we zullen je missen. Nu kunnen we niet meer gezellig samen ontbijten, en 's avonds theedrinken...'

'Nee,' zegt Arie. 'Nee, dat gaat niet meer. Maar daar zijn jullie zó aangewend, hoor. Nou, dag jongens!'

's Avonds zit Arie in zijn mooie nieuwe nest. Alles staat op zijn plaats. De kopjes en de glazen en de pannen. Buiten is het stil. Het is nog niet helemaal donker, maar de boer is al naar bed.

Ja, denkt Arie. Hij moet natuurlijk vroeg opstaan, de boer... Wat zal ik eens gaan doen? Ook maar naar bed? Maar ik heb nog helemaal geen slaap... Wacht, ik zet de radio aan. Gezellig, een muziekje erbij. Wat zouden Moffel en Piertje nu doen? Theedrinken natuurlijk. Dat deden we altijd sámen, theedrinken. Koekje d'r bij... Maar ja, dat kan nu niet meer. Nou ja, weet je wat, ik ga toch maar naar bed. Welterusten, Arie...

In het hol zitten Moffel en Piertje thee te drinken. Net zoals elke avond. Alleen is Arie er nu niet bij.

'Wat zou Arie aan het doen zijn, Mof?' vraagt Piertje.

'Vast iets leuks,' zegt Moffel. 'Want hij vindt het zó fijn in zijn nieuwe nest, en op de boerderij. Nee, Arie mist ons heus niet. Misschien is hij ons al helemaal vergeten...'

'Misschien wel,' zegt Piertje. 'Wil jij nog thee, Mof?'

'Nee,' zegt Moffel. 'Ik heb geen zin meer in thee. Ik ga geloof ik maar naar bed. Welterusten, Pier.'

'Wacht,' zegt Piertje. 'Ik ga ook naar bed. Ik heb ook geen zin meer in thee.'

's Ochtends wordt Arie wakker van de haan. De haan kraait heel hard. Kukeleku!

'Huh?' zegt Arie. 'Kraait die haan *nu* al?' Hij geeuwt. 'En het is nog zo vroeg... Het is nog niet eens helemaal licht. Hee, haan! Hallo! Hou es op!'

Maar de haan kraait vrolijk door. En daar is de boer.

'Arie! Opstaan! De koeien moeten gemolken. En de kippen moeten gevoerd. Hup, uit je nest!'

'M-maar... ' zegt Arie. 'Het is nog veel te vroeg!'

'Vroeg?' zegt de boer. 'Niks vroeg. Een boer staat *altijd* vroeg op. Kom, schiet op!'

'Maar we gaan toch wel eerst ontbijten?' vraagt Arie.

'Ontbijten?' zegt de boer. 'Nee, dat doen we straks. Eerst aan het werk, en dan ontbijten. Zo doen we dat op de boerderij. Als jij nou de kippen gaat voeren, dan begin ik alvast de koeien te melken. En straks kun je mooi helpen met de stal uitmesten, en eieren rapen, en het kippenhok schoonmaken.'

'Kippen voeren,' mompelt Arie. 'Koeien melken, hok schoonmaken, eieren rapen...'

Hij kijkt om zich heen. De boer is al weg. En verder is er niemand. Helemaal niemand.

'Ik heb honger,' mompelt Arie. 'Ik heb zin in een beschuitje. Zo'n lekker beschuitje als Piertje altijd voor me maakte. Met boter en aardbeienjam.'

Hij klimt zuchtend uit zijn nest. Wat moest hij nou ook alweer het eerst doen? O ja, de kippen voeren...

'Pier,' zegt Moffel. 'Zal ik nou nog een boterhammetje nemen, of een beschuitje met aardbeienjam?'

'Neem maar een boterham én een beschuitje,' zegt Piertje.

'Goed idee,' zegt Moffel. Hij smeert een beschuitje. Lekker dik met boter en aardbeienjam.

Er wordt op de deur geklopt. Piertje doet open.

Daar staat Arie.

'Hee, Arie!' zegt Piertje. 'Wat kom jij nou doen?'

'Ontbijten,' zegt Arie. 'En, en... Ach, jongens, ik heb jullie zo gemist!'

Hij moet bijna huilen. 'Ik heb me bedacht. Ik kom weer hier wonen!

Lekker in het bos.'

'Ooooch,' zegt Piertje. 'Had je heimwee, Arie?'

'Ja,' zegt Arie. 'Ik heb me vergist. Zulke goeie burens als jullie krijg ik

nooit meer! Ik *had* daar niet eens burens, op de boerderij. Ja, behalve

de haan... Maar daar valt niet mee te praten. Ik ga fijn weer in mijn

ouwe nest wonen. Lekker dicht bij jullie!'

'Is je nest dan nog niet verkocht?' vraagt Moffel.

'Nee,' zegt Arie. 'Ik heb het bordje met TE KOOP al weggehaald. Het

blijft gewoon mijn nest.'

'Hoera!' zegt Piertje. 'Wij hebben jou ook gemist, Arie! Hè Mof?'

'Nou en of,' zegt Moffel. 'Niks aan, 's avonds theedrinken zonder jou.

Zeg Arie, wil je een lekker beschuitje?'

'Ja,' zegt Arie. 'Met boter. En met heel veel aardbeienjam.'

